

[truth] LINK

18 Biserica din pustiu

descoperă.conectează-te.experimentează

18 BISERICA DIN PUSTIU

DESCOPERĂ

Dumnezeu a avut mereu un popor care să răspândească în această lume cunoștința despre adevăratul Său caracter – chiar și în cele mai întunecate perioade din istoria acestui pământ și sub cea mai grea persecuție.

FEMEIA DIN PUSTIU

Apocalipsa 12 este un capitol de-a dreptul remarcabil. Ne prezintă prin simboluri o imagine profetică prin care este descrisă istoria bisericii lui Dumnezeu, începând cu nașterea lui Hristos și până la sfârșitul acestei lumi pe care o știm atât de bine. Citiți întregul capitol, oprindu-vă pentru a aprofunda și pentru a discuta versetele oferite, pe măsură ce descoperim ce se află în spatele simbolismului bogat al acestei profeții extraordinare.

„În cer s-a arătat un semn mare – o _____ învăluită în _____, cu _____ sub picioare și cu o cunună de douăsprezece _____ pe cap.”
(Apocalipsa 12:1)

În simbolismul biblic, femeia reprezintă biserica (Ieremia 6:2; Isaia 51:16; 2 Corinteni 11:2; Efeseni 5:22-23). Soarele care învăluie biserica reprezintă adevărul vindecător al dragostei lui Dumnezeu întrupate în Hristos, care este numit „Soarele Neprihănirii” și „Lumina lumii” (Maleahi 4:2; Ioan 8:12). Luna de sub picioarele ei este un simbol foarte potrivit pentru lumina mai mică a profețiilor și a simbolurilor Vechiului Testament, care arătau înainte spre Hristos (Evrei 1:1-3; 10:1,5-10).

Pe măsură ce viziunea lui Ioan se derulează, el observă că femeia este însărcinată și că este gata să nască (Apocalipsa 12:2). Apoi, în clipa imediat următoare, atenția lui Ioan este îndreptată spre un „mare balaur roșu”, pe care-l identifică drept „șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana” (v. 3 și 9). „Balaurul a stat înaintea femeii care stătea

să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște” (v. 4). Aici, Isus apare descris ca Fiul legământului lui Dumnezeu, născut în această lume din poporul Israel, așa cum Biblia arătase că se va întâmpla (Geneza 3:15; 12:1-3; Isaia 42:6). Satana este reprezentat în profeție sub forma unui dragon care încearcă să mănânce Copilul, crudul Împărat Irod fiind instrumentul uman prin care el caută să ducă la îndeplinire acest scop cumplit (Matei 2:16). Încercarea de a-L ucide eșuează, așa că Isus crește și Își împlinește misiunea de a descoperi lumii dragostea Tatălui (Ioan 1:14,18; 5:19; 14:9; 16:25-28; 17:3-4); apoi, El este răstignit, înviază din morți și este „răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 12:5). Astfel, biserica Noului Testament este chemată la existență, ca o continuare a poporului Israel, aceasta fiind formată din toți cei care cred adevărul despre Tatăl, așa cum este el descoperit prin Isus (Romani 9:6-9; Galateni 3:29).

În acest moment, în viziunea lui Ioan, timpul se derulează mult înainte, și el vede „femeia”, adică biserica, trecând printr-o perioadă critică:

„Și femeia a fugit în _____, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.” (Apocalipsa 12:6)

Aici este descrisă biserica în timpul Evului Mediu, când Biserica Catolică îi persecuta din greu pe urmașii credincioși ai lui Hristos și îi determina să se refugieze în diferite locuri. În profeția biblică, o zi este echivalentă cu un an (Ezechiel 4:6), ceea ce înseamnă că cele 1 260 de zile sunt de fapt 1 260 de ani. În mod surprinzător, așa cum a fost prezis, istoria confirmă faptul că perioada de supremație a Bisericii Catolice a fost de 1 260 de ani: aceasta a început cu anul 538 d.Hr., când, prin decretul împăratului roman Iustinian, papa este făcut conducătorul oficial și infailibil al creștinătății, și se încheie cu anul 1798, când generalul Louis Alexandre Berthier, aflat în subordinea lui Napoleon, îl detronează și întemnițează pe papa.

1 260 DE ANI DE SUPREMAȚIE PAPALĂ

538

Decretul lui Iustinian

1798

Papa este detronat

În continuare, în versetele 7–12, înainte de a descrie ce se întâmplă cu biserica în timpul petrecut în pustiu, Ioan face o paranteză în care introduce „războiul” originar dintre bine și rău care a izbucnit în cer, între „Mihail și îngerii lui”, pe de o parte, și „balaur și îngerii lui”, pe de alta. Ceea ce este deosebit de important să observăm aici este că Ioan face o

legătură directă între războiul care inițial a început în cer și lupta care s-a dat între Hristos și Satana la cruce; acest lucru ne arată că, prin viața și moartea Sa, Isus l-a înfrânt pe Diavol. Pentru a vedea această legătură, citiți și discutați următoarele pasaje biblice:

Apocalipsa 12:7-12, Ioan 12:31-32 și Coloseni 2:15.

Mai departe, în versetele 13–16, viziunea lui Ioan revine la perioada în care biserica este în pustiu. Fiind înfrânt de Hristos la Golgota, Satana urmărește femeia și o persecută. Și de data aceasta, istoria ne arată lămurit că instituția omenească prin care Satana a luptat împotriva urmașilor lui Hristos a fost nimeni alta decât Biserica Catolică – moștenitoarea politică a Imperiului Roman păgân ce s-a fărâmițat. Profeția continuă, spunând că urmașii lui Hristos vor fi hrăniți „o vreme, vremi și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui”. În versetul 6, Ioan a menționat că Dumnezeu a luat femeia în pustiu ca să o hrănească. Hrănirea femeii în pustiu arată că în timpul secolelor lungi de persecuție papală din Evul Mediu, Dumnezeu avea să-și mențină biserica în viață prin Evanghelia pură. Ca împlinire a acestei profeții, vedem pe paginile istoriei diferite comunități care trăiau în pustiu și care au păstrat credința apostolică în forma ei pură; amintim doar valdenzii, hughenoții și albigenzii; la aceștia s-au adăugat multe alte grupuri de credincioși care, generație după generație, au păzit învățăturile Bibliei și și-au educat copiii cu adevărurile ei „hrănitore”.

Această profeție aduce deosebit de multă lumină asupra istoriei, pentru că ne informează, spre marea noastră bucurie, că marele sistem catolic, așa-numit „creștin”, care prin forță și cruzime a controlat pentru mult timp domenii importante ale acestei lumi, nu reprezintă creștinismul autentic. Mai degrabă este o contrafacere care funcționează după niște principii care-l pun în opoziție cu Hristos și adevărații Săi urmași. Odată ce înțelegem că adevăratul creștinism a „dispărut” de pe scena lumii în timpul Evului Mediu în „pustiu”, devine evident faptul că Inchiziția, cruciadele și toate acele persecuții sângeroase practicate de Biserica Catolică în Numele lui Hristos nu au făcut decât să-L prezinte într-un mod greșit, și nu să arate cum este El în realitate.

RĂMĂȘIȚA SEMINȚEI EI

În ultimul verset din Apocalipsa 12, Ioan ne îndreaptă atenția spre un grup de oameni care, în timpul sfârșitului, țin credința apostolică .

„Și balaurul, _____ pe femeie, s-a dus să facă război cu _____ seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 12:17)

Cuvântul „rămășiță” nu înseamnă altceva decât *materialul, sau cantitatea, care a rămas din ceva*. Ideea aceasta este preluată din Vechiul Testament, unde se referă la un grup reprezentativ din poporul Israel, care, după ce este ocrotit în mijlocul luptei și al captivității, reapare pe scena lumii, fiindu-l credincios lui Dumnezeu (Isaia 10:20-22; 11:11,16; 37:31-32; Ieremia 23:3). Într-un mod asemănător, „rămășița” din Apocalipsa 12:17 este formată de cei care, după 1 260 de ani de persecuție papală, se ridică pentru a duce mai departe Evanghelia pură, așa cum o aveau apostolii. Ioan ne spune că „rămășița” va avea trăsături specifice după care va putea fi identificată – ea va fi compusă din credincioși care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos”.

Și de data aceasta, istoria ne confirmă împlinirea profeției. Aproape de finalul secolului al XVIII-lea, supremația papală se încheie datorită impactului cumulat pe care îl au Reforma Protestantă, Revoluția Franceză și Revoluția Americană. În sfârșit, oamenii erau liberi să gândească pentru ei înșiși și să-și declare credința în mod public. Conform profeției, aceasta este perioada în care ar trebui să găsim o rămășiță de oameni care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” Și exact asta găsim!

În prima jumătate a secolului al XIX-lea, Reforma Protestantă fusese divizată în numeroase denominațiuni, fiecare având anumite adevăruri pe care le redescoperise, dar și anumite erori doctrinare moștenite din catolicism. În această perioadă, o nouă mișcare apare pe scena lumii și începe să adune laolaltă diferitele adevăruri pe care celelalte ramuri ale protestantismului le recuperaseră și să le sintetizeze pe toate într-un singur sistem teologic. Mișcarea Adventă era compusă din credincioși de diferite denominațiuni – bapțiști, bapțiști de ziua a șaptea, metodiști etc. Aceștia s-au strâns laolaltă și au început să studieze Biblia. Ca rezultat, un întreg „puzzle” de adevăruri biblice a fost refăcut, piesă cu piesă, acesta descoperind lumii măreția caracterului lui Dumnezeu cu o claritate apostolică restaurată. „Rămășița” femeii ieșea din pustiu. În următorul studiu vom afla și mai multe lucruri despre identitatea și misiunea rămășiței.

CONECTEAZĂ-TE

Este de-a dreptul uimitor faptul că profeția biblică a descoperit cu câteva sute de ani înainte faptul că biserica lui Hristos va fi persecutată de un sistem creștin contrafăcut, că va fugi în pustiu timp de 1 260 de ani pentru a-și păstra credința

apostolică și că va reapărea pe scena lumii la sfârșitul timpului,
pentru a predica din nou Evanghelia în forma ei pură.

Pavel ne reamintește că trebuie să spunem adevărul „în dragoste” (Efeseni 4:15). Conceptul biblic de „rămășiță” este un adevăr deosebit de important care, din păcate, poate fi spus în așa manieră încât să-l facă fals în spirit. Ideea biblică de rămășiță nu are nimic de a face cu elitismul; rămășița nu este compusă din oameni care sunt mai buni decât ceilalți. Dumnezeu nu intenționează să producă în noi o atitudine arogantă de genul „nu e nimeni ca noi”. Rămășița din Apocalipsa este o mișcare condusă de misiunea pe care o are, din care oricine poate face parte, pentru că este o chemare de a împărtăși adevărul despre caracterul iubitor al lui Dumnezeu cu toată lumea. Ca ființe umane, cu toții am fost influențați de întunericul care umple lumea în care trăim și fiecare dintre noi are nevoie de lumina dragostei lui Dumnezeu, așa cum este ea descoperită în Isus Hristos. Rămășița este formată din oameni căzuți și slabi care, la fel ca toți ceilalți, sunt păcătoși dependenți de harul lui Dumnezeu. Aceia dintre noi care ajungem să cunoaștem și să credem profeția despre rămășiță trebuie să ținem de acest adevăr cu umilință și dragoste, și nu cu aroganță și combatanță.

EXPERIMENTEAZĂ

Vreau și eu să fac parte din această mișcare condusă
de Dumnezeu și să duc lumii adevărul Evangheliei!

Ce privilegiu și ce responsabilitate este să înțelegi profeția din Apocalipsa 12! Cunoașterea acestor lucruri mă face nerăbdător să învăț și mai multe și mă umple cu dorința de a împărtăși aceste lucruri cu alții. Mă rog ca Dumnezeu să continue să-mi deschidă mintea față de adevărurile din Cuvântul Său și să mă ajute să spun adevărul cu dragoste!